

Nr 229.

Av herr **Reuterskiöld**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslutning till ett i Paris den 27 augusti 1928 avslutat internationellt fördrag rörande fördömande av krig.

I proposition nr 82 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att samtycka till Sveriges anslutning till det s. k. Kelloggfördraget av 1928.

Föredraganden betonar dels att fördragets betydelse såsom fredsgaranti ej får överskattas, dels att Sverige dock icke får undandraga sig att i sin mån medverka till den universella anslutning, som äsyftats. Båda dessa uttalanden äro sådana, att mot dem knappast någon befogad erinran kan göras. Men om än sålunda riksdagen torde böra bifalla vad Kungl. Maj:t föreslagit, är därmed icke sagt, att detta bifall bör givas utan vidare.

Såsom av föredragandens redogörelse framgår, hava av vissa andra makter olika förbehåll gjorts, visserligen icke vid själva ratifikationen, men i skrivelser, som redan före undertecknandet utväxlats, och dessa förbehåll hava officiellt delgivits Sverige vid anmodandet om dess accession till fördraget. Det går då, synes det, icke an att lämna dem utan all erinran, när Sverige eller innan Sverige biträder detsamma. Föredraganden har också upptagit dessa förbehåll till granskning, i den mån han funnit dem hava någon betydelse för Sveriges del, och därvid stannat vid vissa erinringar, vilka dock, efter hans mening, icke utgöra hinder för att Sverige biträder fördraget under accepterade av de sålunda granskade förbehållen. Emellertid framgår icke av föredragandens framställning eller av Kungl. Maj:ts beslut, att meningen skulle vara, att Sverige vare sig godtoge förbehållen genom uttrycklig förklaring före accessionen eller ens tillkännagåve sin uppfattning av dessa förbehålls egen innebörd ur svensk synpunkt. Tvärtom vill det synas, som skulle propositionen avse allenast att i dessa stycken lämna riksdagen en upplysning och vägledning, riksdagen naturligen obetaget att i sitt svar gilla eller ogilla de sålunda givna tolkningarna, både de av vissa främmande makter avgivna och de av föredraganden nu utvecklade. I varje fall komme meningsutbytet att bliva rent internt och föras blott mellan Kungl. Maj:t i Sverige och Sveriges riksdag inbördes. Förutsättas får väl, att vederbörande utskott i alla händelser tager ställning till de av föredraganden gjorda uttalandena.

Men detta kan knappast anses tillräckligt. Tvärtom skulle ett biträdande av fördraget, utan att till övriga makter, som undertecknat eller biträda fördraget, avgäves en svensk förklaring i anledning av de officiellt meddelade förbehållen eller förklaringarna rörande textens rätta förstånd, inne-

bära icke blott, att Sverige tyst accepterade de givna förbehållen och förklaringarna, utan också att Sverige erkände stormakternas befogenhet att på dylikt sätt giva ensidiga, men bindande och för andra bindande tolkningar av en gemensam och enhetlig text. Detta synes mig vara nog så betänkligt, såväl ur synpunkten av alla staters inbördes jämlikhet som särskilt med hänsyn till Sveriges intresse av den svenska uppfattningens hävdande även utåt, ej blott av dess samstämmiga konstaterande inåt.

Jag hemställer sålunda,

att riksdagen måtte, med bifall till vad Kungl. Maj:t i propositionen nr 82 äskat, hos Kungl. Maj:t tillika anhålla, att Kungl. Maj:t, på sätt som kan finnas lämpligt, ville före accessionen till det s. k. Kelloggfördraget delgiva vederbörande främmande makter Sveriges uppfattning av de Sverige officiellt meddelade förbehållen och förklaringarna i enlighet med de av föredraganden vid propositionens beslutande framlagda synpunkterna.

Stockholm den 19 februari 1929.

C. A. Reuterskiöld.
